

straf for at undlade at udføre de foranstaltninger, der er påbudt af en landvæsenskommission i henhold til loven. Loven af 30. november 1857 angående staden Københavns og dens grunds forsyning med vand fra de nye vandværker hjemler i §§ 8 og 9 bødestraf for vandspild, utilladte forandringer ved vandledningerne og modstand mod vandværkspersonalets inspektion og i § 10 straf af bøde eller under skærpende omstændigheder hæfte indtil 4 uger for utilladt aftapning fra vandforsyningens ledninger, åløb eller reservoirer; i medfør af lov nr. 14 af 28. januar 1876 gælder reglen om straf for vandspild også i de fleste købstæder og handelspladser. Loven af 30. november 1857 om beskyttelse af de til Københavns vandvæsen hørende værker, anlæg og beholdere m. v. hjemler i §§ 2 og 3 bødestraf for de i loven omhandlede foreninger af overfladevandet og dets omgivelser.

I KF § 37 foreslås — i overensstemmelse med en række moderne særlove, herunder vandløbsloven, jfr. dennes § 104 — bødestraf for et større antal overtrædelser af lovforslaget. Det drejer sig dels om overtrædelse af en nærmere opregnet række af lovforslagets bestemmelser, dels om overtrædelser af påbud og forbud givet efter 1926-loven eller lovforslaget af en landvæsenskommission, dels endelig overtrædelse af påbud eller forbud givet efter lovforslaget af indenrigsministeren eller en kommunalbestyrelse (i København magistraten).

Indenrigsministeriet mener, at det for at håndhæve en lang række bestemmelser i loven vil være nødvendigt — om fornødent — at kunne rejse tiltale mod den, der overtræder lovens bestemmelser. Ofte vil en trussel om tiltalerejsning være tilstrækkelig til at sikre, at lovens regler iagttages.

Nærværende forslags § 66 stemmer i det hele med KF § 37.

Med hensyn til overtrædelse af vilkår efter stk. 1, nr. 1, henvises til bemærkningerne til § 28. Efter § 27 vil indehaveren af en vandindvindingsret efter omstændighederne kunne ændre formålet med indvindingen uden at søge ny tilladelse, og formålsændring kan derfor ikke anses for stridende mod vilkårene for en vandindvindingsret, men undladelse af at søge tilladelse i de tilfælde, hvor tilladelse til formålsændring skal søges, kan stræffes som en overtrædelse af den særlige pligt efter § 27, stk. 1, 1. pkt.

De påbud eller forbud, der omfattes af stk. 1, nr. 2, kan være meddelt i forbindelse med en tilladelse til vandindvinding eller nedsivning eller i medfør af §§ 11, stk. 2, 12, stk. 4, 1. pkt. 13, stk. 3, 19, stk. 2, 25-28, 32-36, 41, 42, 44-47, 50, 53, stk. 3, sidste pkt., eller 68, stk. 2.

Stk. 1, nr. 5, er i overensstemmelse med § 3,

stk. 4, i lov nr. 186 af 4. juni 1964 om fremgangsmåden ved ekspropriation vedrørende fast ejendom.

Til § 67.

I stk. 2 har man fundet det forsvarligt at lægge vægt på afgifternes og forpligtelsernes forfaldstid i stedet for på deres opståen, der er sværere at konstatere.

Stk. 3 svarer til KF § 40. Med hensyn til ophævelsen af lov nr. 14 af 27. januar 1872 om hegn, hegnsynsmænd og oversynskommissioner for København m. m. bemærkes, at loven for så vidt angår dens bestemmelser om hegn allerede er ophævet ved § 76 i byggelov for staden København nr. 148 af 29. marts 1939.

Med hensyn til stk. 4 bemærkes, at visse sundhedsvedtægtsbestemmelser, f. eks. normalsundhedsvedtægten for landkommuner § 8, stk. 1, vil kunne bortfalde straks, medens andre først kan bortfalde, når indenrigsministeren har udfærdiget de fornødne bekendtgørelser. Det foreslås i det hele at lade indenrigsministeren træffe nærmere bestemmelser om bortfald af sundhedsvedtægtsbestemmelser. Ved bortfald af bestemmelser om pligt til vandværkstilslutning, svarende til bestemmelsen i § 9, stk. 1, i mønstervedtægten for Københavns omegnskommuner, kan der være spørgsmål om at lade bestemmelserne afløse af landvæsenskommissionsafgørelser efter nærværende forslags § 25.

Til § 68.

Stk. 1, hvorefter alle tidligere givne eller fastsatte vandindvindingsrettigheder opretholdes, stemmer med KF § 39, stk. 1, 1. punktum. Det fremhæves dog, at rettighedernes indhold til en vis grad ændres som følge af lovforslagets bestemmelser, herunder at lovforslagets bestemmelser om ændring og bortfald af rettighederne kommer til anvendelse på de ældre rettigheder. Hvad særligt angår § 30, stk. 2, hvorefter landvæsenskommissionernes tilladelser til at benytte grundvand til landbrugsvanding og dambrug kan tilbagekaldes uden erstatning efter mindst 15 års forløb, bemærkes, at den tilsvarende bestemmelse i KF § 13, stk. 2, fremtrådte ikke som en regel om bortfald af indvindingsret, men som en regel om, at landvæsenskommissionerne fremtidig skulle tidsbegrænse sådanne rettigheder til 15 år. Som følge heraf ville bestemmelsen ikke få virkning for allerede givne tilladelser til landbrugsvanding og dambrug, og 1961-betænkningen udtaler i denne forbindelse side 75, spalte 1, at man ikke har ment at burde lade tidsbegrænsningen gælde for de allerede givne rettigheder, da dette „synes at kunne komme i strid med gældende ret“. Efter